

FAUST DANTE

Vojtěch Filip

Vojtěch Filip

Faust Dante

Copyright

Autor: Vojtěch Filip

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-128-8 (ePub)

978-80-7512-129-5 (mobipocket)

978-80-7512-130-1 (pdf)

FAUST DANTE

PROLOG

AAAAááá ozvalo se zpoza dveří chladné nemocniční místnosti a následovala tupá rána, jak kdosi narazil hlavou o zed'. Jaké strašné utrpení vyjadřované srdceryvným křikem rozléhajícím se po bílých a studeně kachlíčkovaných chodbách psychiatrie. Tupé rány se opakovaly, znovu a znovu, a ubožák nepřestával křičet. Po potemnělé noční chodbě běžela sestra a zvuk jejích podpatků se odrážel od stěn. Nesla na tácku utišující injekci, jiná sestra a nemocniční zřízenec otevírali dveře do pokoje nebožáka. V pokoji leželo zakrvácené nahé tělo mladého muže, jeho krev byla na zemi i na stěnách. Muž nejevil známky života, měl od strašných ran, které si sám způsobil, frakturu lebky, na první pohled byla ta deformace zřejmá. Sestra viděla tříštivou zlomeninu a otrásla se odporem a hrůzou. Další sestra volala lékaře, zřízenec muže zatím oživoval.

Mladý muž se na to vše díval ze shora a se zájmem sledoval, jak s jeho tělem manipulují a snaží se ho přivést zpět k životu. K životu do toho strašného světa utrpení, které za poslední rok prožil. Usmál se pro sebe, teď už budu mít klid. Před očima se mu začal odehrávat příběh jeho života a věděl, že nechce žít. Myšlenky se mu přesunuly k minulosti a pomalu se před jeho vnitřním zrakem odvíjel film událostí, které ho tak

poznamenaly a dovedly až k brutální sebevraždě. Mladý muž se jmenoval Faust Dante, potomek prastaré rodiny Dantových.

KAPITOLA I.

Lásko, skoč, prosím tě, koupit mléko a máslo a vynes smetí, ano? Sladký hlas se ozval z obývacího pokoje panelového bytu na obyčejném sídlišti v jednom větším městě. Zlato, slyšel jsi mě? Ale no jo, ozvalo se z obývacího pokoje otráveně, vždyť už jdu, broučku. Ozvaly se kroky a mladý muž se vynořil v kuchyni za svou milou a políbil ji na krk. Žena se koketně zasmála, až přijdeš, něco ti ukáži, chceš? Mladý muž jistě že chtěl, byli svoji teprve pár měsíců a jejich láska byla stále ještě nenasyčená. Jdi už, lásko, a nezapomeň na to smetí. Muž pokrčil rameny, v duchu již byl z nákupu zpět u své milé. Jemně pohladil ženu po zadečku, miluji tě, prohodil a odešel. Žena se usmála, věděla, že ji opravdu miluje, a měla pocit, že se znají od nepaměti. Každé ráno si sedali naproti sobě, nemluvili, jen se nechali unášet štěstím. Povzdychla si, když díky svým myšlenkám pocítila vzrušení, usmála se a přemýšlela, čím vším slastným svého manžela potěší.

Mladý muž zatím běžel po schodech s pytlek odpadků. Výtah v paneláku opět nefungoval, a tak musel po svých. Když seběhl, hodil pytle do kontejneru, koupil v nedalekém obchodě potraviny a spěchal, aby už byl doma. Moc se těšil, jeho představivost pracovala na plné obrátky a on toužil po své Karolíně. Když se přiblížil k domu, uviděl na schodech sedět kamarádku své ženy Hedviku. Co ta zde dělá, pomyslně si a zvedl ruku na pozdrav. Hedvika se postavila a vyšpulila svá velká, pevná a nádherně oblá prsa. Dante, počkej, potřebuji s tebou mluvit, je to důležité. I když se jmenoval Faust, všichni přátelé mu říkali příjmením Dante, nějak se to kdysi ujalo, a tak ho tímto jménem každý

oslovoval. Mladý muž Dante se zarazil, něco mu říkalo, aby se s Hedvikou nebavil, ale ze slušnosti posečkal, aby si vyslechl, co chce. Hedvika začala mluvit nějaké podružnosti. Dante, představ si, co se mi stalo v práci, znáš našeho vedoucího? Tak ten mi řekl, že prý málo dělám, parchant, přitom nemáme ani pořádnou přestávku na oběd a on si mi dovolí mě takhle napadat, není to k vzteku? Dante koukal vyjeveně, co to Hedvika plácá? To ho zdržuje od jeho milované jen kvůli takovým hloupostem? Nechápal. Hedvika dál mluvila a občas ho dobrácky plácla po ramenou a stále mluvila a mluvila. Dante jí nakonec přerušil s tím, že pospíchá domů, ať se Hedvika nezlobí. No jo, tak zas někdy a promiň, nevěděla jsem, že pospícháš, pozdravuj Karolínu, usmála se šibalsky. Dante mávl rukou, tak ahoj. Hedvika odcházela a při tom dávala Dantovy vlasy, které posbírala z jeho ramenou, do krabičky od cigaret. A mám tě, prohlásila a škodolibě se usmála.

Dante konečně přiběhl domů, na nic nečekal a objal svou milovanou Karolínu, ta objetí opětovala. Slíbila jsem, že ti něco ukážu, ale ty si to vezmeš sám, smála se. Dante ji zvedl do náruče a přenesl ji do ložnice. Prádlo létalo vzduchem, polibky se opakovaly a vše spělo k nádhernému a silnému vyvrcholení. Po nějakém čase si Dante zapálil cigaretu, objímal rukou svou milovanou a ta objímala jeho. Miluji tě, prohodila zasněně a šťastně. I já tebe, prohodil on.

KAPITOLA II.

Ještě tutéž noc se oblaka roztrhla a měsíc v úplňku z nich vyplul jako magický kotouč. Nahá dívka se v posteli nazdvihla a prohnula se v pase rozkoší a zavzdychala. Bledý měsíc pronikající otevřeným oknem ve vlahé noci ozářil její alabastrové tělo a učinil ho ještě krásnějším a přitažlivějším. Dívku popadl třas a rozkoší nahlas vykřikla jméno Dante. Byla sama, ale její vášeň a touha přerůstaly v posedlost. Vstala z postele a zcela nahá namalovala křídou na zemi pentagram, rozsvítila svíčku u každého z vrcholů, další pentagram jako přívěsek si pověsila na krk. Vlahá noc se začala měnit, mraky na nebi houstly, nahá dívka začala pronášet svá zaříkání. Když vytáhla Dantovy vlasy a umístila je do připravené voskové figurky, oblohu proťal první blesk.

Dante se mezitím převaloval v posteli. Pak vykřikl a probudil se. Karolína ho chytla za ruku. Něco se stalo, prohlásil Dante. Poznal, že se něco děje a že to není nic dobrého. Podívej se na oblohu, řekla Karolína. Viděli, jak černé mraky zatáhly dosud zářící měsíc a první blesky proťaly nebeskou klenbu. Byla to jen náhoda, nebo snad znamení? Dante se podíval na hodinky, bylo k jedné hodině noční. Další blesk proťal oblohu a Dante ucítil jakousi energii, která ho obklopila. Cítil, že je tmavá, jako byla tmavá noc bez měsíce. Dante nevěděl, co má dělat, cítil vzrůstající paniku. Rozbušilo se mu srdce jako o závod. Karolína ho vyjeveně uklidňovala. Dante rychle vstal z postele, promiň, miláčku, ale musím něco... Běžel do komory a začal vyhazovat uložené věci a šaty. Karolína byla zmatená, ještě nikdy se Dante tak podivně nechoval. Konečně našel, co hledal, byla to stará skříňka jeho babičky, kterou po

ní zdědil. Vysypal skříňku na zem, uprostřed ležel její starý růženec, který celý život používala jako silně věřící katolička. Vzpomněl si, že mu kdysi říkala, že léty promodlená věc má kouzelný účinek. Srdce mu již bušilo tak silně, že cítil slabost a bál se o svůj život. Rychle si růženec své babičky nasadil na krk. Snad to byla víra v jeho čarovnou moc, nebo byl růženec skutečně mocný, nabitý lety babiččiných modliteb, ale skutečně pocítil úlevu.

Nahá čarodějka pocítila, že se Dante brání její magické moci a pousmála se. Má to v sobě, věděla jsem to. Chci ho a můj pán ho chce také. Před kruhem, ve kterém seděla, se začala zhmotňovat duchovní koule. Byl to démon průvodce, který ji vedl a kterému se upsala. Pocítila vlnu moci a myšlenky prastaré bytosti. Chci, aby mi Dante patřil, nesmí jít ve šlépějích svých předků a vzdorovat mi. Zasněť ho do umění a on se k nám připojí, neodolá velké moci. Napiš jeho zrcadlo a zasněť ho, pak bude tvůj. Vlna rozkoše pohltila čarodějku a ona cítila, jak její moc vlivem bytosti vzrůstá. Přestala na Danta působit a oddala se vlně přicházející z hlubin propasti, do které před časem nahlédla a které zcela propadla.

KAPITOLA III.

Zazvonil budík. Ruka zpod peřiny se vymršřtila a rychle ho zaklapla. Pak bylo opěť ticho, minuty ubíhaly, nakonec se peřina odhrnula a Dante s povzdechem vřtával do práce, Karolína se přeřvalila na bok, něco zamumlala a spala dál. Dante jemně přikryl její odhalené tělo a vřtal. Byla to těžká noc. V koupelně se podíval do svých začervenálních a nevyspalých očí, příhoda včerejšího večera byl sen, nebo skutečnost? Růženec na krku ho uvedl do skutečnosti. Co se to jen stalo? V hrudi cítil jakousi sílu, která tam dřívě nebyla. Kde se vzala, přemýřšlel. Pomalu čistil zuby, osprchoval se, oholil a navoněl, řoural se pomalu obléci se a bez snídaneř vyrazil ven na autobus.

Do práce dojel o minutku později, než by chtěl, pan řéf ho již vyhlířzel. Á, pan Dante se konečně uráčil, pro pana Danta asi neplatí to, co pro ostatní, třeba začátek pracovně doby, ře? Protáhl obočí. Byl to malý otlý skrček s podřobanou tváří, který se na post řéfa dostal jen kvůli tomu, ře měl strýčka ve vedení firmy. Nic pořádně neuměl, ale honit druhé a dělat mezi zaměstnanci dusno, to ano, to jedině mu řlo na výbornou. Promiňte, pane, řekl Dante, autobus se opozdil. Á, tak autobus, vykřikl vedoucí, tak průhledná výmluva zde již dlouho nebyla, ře? Učinil nejhrozivější grimasu, jakou uměl, a protáhl dramatickou pauzu, aby si viník mohl uvědomit, jak je hrozný. Dante si pomyslel, jen ať se vyřve, stejně mně může políbit řos. Tak vy si myřšíte, ře vám snad můžu políbit řos, skoro telepaticky navázal řéf na to, jak se Dante zatvářil. Vy mě vřbec neposloucháte, co? Tady máte práci, hodil Dantovi na stůl balík lejster, a aby vám to nabylo málo, tady je přídavek.

Před Dantem se vršila hromada papírů. To je ale dvakrát víc práce než jindy, zaprotestoval. Tak jestli se vám to nelíbí, tak můžete jít a hned, jasné? Takové pracovníky jen do počtu tady nikdo držet nebude, zvýšil hlas šéf. To už je šikana, pomyslel si Dante a začínal dostávat zlost. Dělal svou práci poctivě, dokonce několikrát po šéfovi opravoval jeho chyby a zachránil firmě velké ztráty. Dantovi se začala vařit krev v žilách. Šéf, skoro jako by byl řízen nějakou vyšší zlou mocí, nechtěl přestat. Už i ostatní kolegové kroutili hlavami, co to jako má být, ale šéf se po Dantovi vozil dál. Koukněte se všichni na něj, nejhorší pracovník a ještě si dovolí odmlouvat! Najednou v sobě Dante ucítil takový hněv, že se přestal ovládat. Postavil se naproti šéfovi a jednu mu prostě vlepil, až skrčkovi zrudla tvář. Co si to dovolujeteéé? Vypískl šéf tenounkým hláskem jako myš. Když ale viděl, že je Dante v ráži, couvl a raději rychle odešel, drže si rukou svou opuchlou líci. Dante se pomalu uklidňoval, tak a jsem bez práce, promluvil sám k sobě.

Pracovní hodiny ubíhaly a po šéfovi jako by se slehla zem. Ještě téhož dne pozdě odpoledne přišla k Dantovi sekretářka s výpovědí z práce, uražený šéf se mstil. Dante papíry podepsal, než se zlobit s takovým volem, tak raději půjdu. Takovou práci a tak mizerně placenou najdu všude, pomyslel si. Sekretářka na něm mohla oči nechat, všiml si toho, ale pro špatnou zprávu, kterou přinesla, to přešel. S ostatními zaměstnanci se příliš nepřátelil, tak mu nebylo za těžko se se všemi rozloučit, zabalit si své věci a zabouchnout za sebou dveře. Venku si odplivl, věděl, že šéf je parazit a vedení firmy si zaměstnanců neváží. Kašlu na ně, jsem vlastně rád, že jsem volný, uvědomil si.

KAPITOLA IV.

Týdny ubíhaly a Dante byl stále bez práce, ale magická síla, které se mu dostalo a na kterou nebyl připraven, mu řádně zamíchala psychikou. Negativní vlastnosti u něj pomalu převládaly. Jednou po večeři seděli s manželkou mlčky za stolem, musíme si vážně promluvit, řekla Karolína. Jsem už z tebe unavená, nepomáháš mi, nechodíš do práce, začal ses chovat hrubě a začal jsi pít! Co to s tebou je? Prosím tě, mluv se mnou! Udělala jsem něco? Dante si pomyslel, co zase otravuje, na řeči nemám náladu. Mlčky přešel k lednici a otevřel si pivo. Miláčku? V Dantově hrudi vybuchla energie ohně, popadl láhev, a aniž by přemýšlel, mrštil jí o stěnu. Dej mi pokoj, ty krávo, zakřičel. Utrápená Karolína se dala do pláče. Jdu do hospody, prohlásil Dante a zabouchl za sebou dveře. Když vyběhl ven, před domem na něj jako náhodou čekala Hedvika. Kam jdeš? Dante se zarazil, prohlédl si hlubokým výstřihem poodhalená oblá prsa, její pevné boky a útlý pas. Podíval se jí do očí a uviděl žár životní síly, takovou ženu kdyby měl, pomyslel si. Najednou se mu Hedvika jevila ve zcela jiném světle. Byla jsem si zaběhat, nechceš se projít? Dante se nemohl vynadívat na krásu ženskosti Hedviky, která se před ním otvírala jako květ. Nikdy jsem si nevšiml, jak jsi krásná, prohodil tiše. Hedvika se kouzelně usmála, zadívala se mu do očí a vzala ho za ruku. Pojd', kývla hlavou. Karolína z okna viděla svého manžela, jak odchází s Hedvikou.

Ráno se Dante vracel domů s odporem, když otevřel dveře, Karolína na něj čekala. Probděla celou noc. Oči měla zarudlé od pláče, seděla v křesle naproti vstupním dveřím. Ty na mě čekáš? prohodil Dante

znechuceně. Dante, co máš s Hedvikou, zavzlykala ona, ty mě podvádíš? Jak by mohla vědět, pomyslel si Dante. Máš nějaké představy, jsi poslední dobou divná. Karolína vstala z křesla a přičichla si k Dantovi, voní ženskou. Poznala to, koukla se mu do očí a on uhnul zrakem. Karolína viděla jeho zasněný pohled a bylo jí jasné, že se s Hedvikou vyspal. Ruka jí sama vyletěla, dala mu facku, až mu zrudla tvář. Blbce ze mě dělat nebudeš, slyšíš? Jak jsi jen mohl zradit naši lásku, věřila jsem ti, ale ty jsi jen odporný hajzl, křičela. Rozvádím se s tebou! Dante začal zuřit, taková nicka, ani v posteli to pořádně neumí, stejně je to všechno její vina, pomyslel si. Přilétla další facka, až se mu zatmělo před očima, sáhl si na tvář a poznal, že mu prstýnkem roztrhla líci, neudržel se a dal jí pěstí. Viděl jako ve zpomaleném filmu, jak Karolína padá naznak, zakopává o židli a hlavou naráží na roh stolu. Pak již nebylo nic, Karolína se nehýbala. Ticho zavládlo pokojem, jen bezvládné tělo dívky leželo na zemi a z jejích očí skanula jediná slza. Dante rychle vystřízlivěl a uvědomil si, co udělal, přiskočil k manželce, nedýchala. Lásko, špitl v hrůze, která ho obestřela. Lásko, no tak vstávej. Ale ona ležela s otevřenou pusou a pod její hlavou se pomalu zvětšovala louže krve. To ne, zakřičel, nedýchá, zabil ji snad? Rychle vytáhl mobil a zavolal sanitku. Jsi vrah, uslyšel jako ve snu hlas svého svědomí, jsi odporný vrah!!!

KAPITOLA V.

Faust Dante, máte návštěvu, volal bachař. Už jdu, zvolal Dante. Za okýnkem v návštěvní místnosti uviděl Hedviku, posadil se naproti ní a mlčel. Chvíli se na sebe dívali. Dante, mám skvělého právníka, pošlu ti ho a on tě dostane ven. Dante stále mlčel, honily se mu v hlavě myšlenky a cítil podivné emoce, na jednu stranu toužil po Hedvice, ale na druhou stranu věděl, že to, co cítí, je zlé, že tím jen ublížil své Karolíně i sobě. Hedviko, zašeptal, už se nemůžeme scházet, není to správné, přemohl se říct nahlas, co mu radilo jeho svědomí. Hedvika se zarazila, jsi ještě v šoku, to přejde, nyní můžeme být pořád spolu, byla to nehoda, ty za to přece nemůžeš. Tvá žena je v kómatu a asi se už neprobere. Dante ale věděl, že je to on, kdo má vše na svědomí. Copak již mě nemiluješ?, zeptala se ona. Dante se jí podíval přímo do očí. Hedviko, nechci tvého právníka, ponesu svou vinu, už se s tebou nechci scházet, nemohu se s tebou scházet, musíš to pochopit. Hedvice ztvrdly rysy a zestudeněla. Tak ty si myslíš, že se se mnou vyspíš a pak mě odkopneš? Ne, tak to není, bránil se Dante, Hedviko, já... ale ona mu skočila do řeči. Když nebudeš můj, tak ničí, rozumíš! zasykla jako had. Dante se jí lekl, takovou jí neznal. Hedvika prudce vstala, dávám ti poslední šanci, rozmysli se dobře, jsi rozrušen, přijdu tedy zítra a čekám tvou omluvu, aniž by čekala na Dantův pozdrav, odešla.

Dante celou noc nespál, jeho svědomí mu úlevu spánku nedovolilo. Druhý den Hedvika přišla a vyslechla si Dantovu zamítavou odpověď. Ještě jsi neprožil nejhorší chvíle svého života, Dante, proklínám tě. To, co zažiješ nyní, tě zlomí, budeš žadonit, syčela nenávistně Hedvika a

cedila mezi zuby každé slovo. Dante se jí začal bát, její moc z ní vyzařovala jako černočerná tma. Až budeš připraven, přijdu si pro tebe, jsi můj! Dante se otřásl, to již nemluvila Hedvika, ale jakási bytost skrze ni. Promiň, Hedviko, zmohl se ještě na slovo, ale ona to už nechtěla slyšet. Uvidíme se v pekle... a s těmito slovy odešla.

KAPITOLA VI.

Rok se s rokem sešel, byla měsíčná noc a oblaka plula poklidně po nebi ozářeném stříbrným světlem. Dante je pozoroval skrz zamřížované okénko své cely. Jeho zmučená duše se dívala na krásnou scenérii, ale on nic z toho nevnímal. Přiložil si rozpůlenou žiletku, kterou vyměnil za krabičku cigaret, k žíle na zápěstí a řezal, kůže a maso se pomalu oddělovaly. Necítil žádnou bolest, uslyšel, jak jeho horká krev stéká na zem nejprve po kapkách a pak po celých pramíncích. Vzal žiletku a řízl si žíly i na druhé ruce. Pak jen mlčky seděl a pozoroval, jak se jeho vědomí propadá do hlubin zapomnění, přepadla ho slabost a skácel se na palandu. Jako ve snách slyšel volat hlas bachaře, služba! zdravotník! křičel hlas, ale on již nevnímal. Když se probudil, byl na lůžku v nemocnici přikurtován k posteli a do žíly mu vedla kapačka. Přežil jsem, jak to?

Táák, pan Faust Dante, řekl hlas vedle něho. Byl to ošetřující lékař. Již jste vzhůru, no sláva, mysleli jsme, že vás ztratíme. Nic by se nestalo, odpověděl Dante. Lékař se zachmuřil. Převezeme vás na psychiatrickou kliniku k pozorování, víte? Sebevražda je moc ošklivá věc. Dám vám sedativa na uklidnění. Odpoledne ho naložili do sanitky a převezli na oddělení psychiatrie. Zbytečná námaha, pomyslel si Dante s hořkým úsměvem ve tváři, příště se mi to už povede!

Dante se choval, jak nejlépe uměl, nechtěl být stále hlídán, vyčkával na vhodnou příležitost. Lékaři ho již chtěli prohlásit za uzdraveného a propustit. Jednoho večera se ozvaly tupé syrové rány, které se nesly

potemnělou chodbou. Křehká lidská hlava narážela do tvrdé stěny. Na potemnělé chodbě se ozvaly hlasy a dusot kramfleků sestry. Dante již byl ze svého těla venku, jeho tělo leželo na zemi s roztráštěnou lebkou a on svrchu sledoval odvíjející se divadlo běhajících zřízenců a pokusy ho oživit. Potom jeho tělo zvedli, dali na nosítka a převáželi na operační sál.

Dante visel nad svým tělem a pozoroval dění pod sebou. Zároveň sledoval film svého života, který se před jeho vnitřním zrakem odvíjel. Prožil znovu i útok na svou Karolínu, jako by ho tato myšlenka měla trápit i na onom světě. Povšiml si, že ho s jeho tělem stále spojuje jakási stříbrná nit. Když jeho tělo odváželi na operační sál, nit ho táhla a on letěl dva metry sám nad sebou a divil se tomu. Copak není mrtvý, copak ještě stále žije? Lékaři mu operovali hlavu. Část chybějící kosti byla nehrazena implantátem. Zdá se, že mozek není poškozen, to je zázrak, uslyšel jednoho z lékařů. Pak si povšiml, že se v rohu operační místnosti cosi mihlo, ze stěny vystoupila duchovní koule, byl to démon, kterého kdysi ještě jako jinoch vyvolal. Byl to ten samý démon, kterého měla čarodějka Hedvika. Jsi můj, uslyšel skřehotavý hlas bytosti, máš se mnou pakt, to já jsem ti dával moc, jsi můj, opakovala bytost. Faust Dante se otrásl hrůzou, najednou se mu drobná stříbrná nit, která ho dělila od smrti, zdála jako jeho nejlepší přítel. Obraz nemocničního sálu pod ním zmizel, pod ním se nyní otvírala pekelná díra, tunel, který ho začal stahovat dolů. Dante začal řvát, ale z jeho úst znělo jen ticho.

Démonická síla ho táhla z operačního sálu dolů do pekel, bránil se mocnému tahu ze všech sil. Z posledních špetky naděje si vzpomněl na víru své babičky, na Boha a na Krista, volal k němu o pomoc. Po chvilce postřehl, jak se v druhém rohu místnosti zhmotňuje další duchovní tvar a postup jeho duše se zastavil. Ty dvě duchovní koule spolu začaly

bojovat, létala jedna okolo druhé, až nová koule zahnila démona k ústupu. Přilétla k němu a on poznal, že to je dobrá bytost, možná anděl? Dante vnímal silný hlas, Fauste Dante, uzavřel jsi nevědomý pakt, nyní musíš projít osmi pekelnými branami, abys byl osvobozen. Když zůstaneš ryzí, budeš žít a zachráníš i svou manželku. Vše dobře dopadne a tvá nově nalezená víra tě spasí. Pokud podleheš, zůstaneš pod mocí démona a ani já ti nepomohu. Budu tvým průvodcem ve sféře pekelných mocností a budu ti nápomocný radou a podporou. Můžeš být dobrý, velmi dobrý a On to ví. Dante, jsi připraven? Dante pochopil, že je to jeho poslední naděje, když zklame, stříbrná nit se přetrhne a on zůstane v moci démonů.

KAPITOLA VII.

Tunel pod ním se rozevíral čím dál víc a on byl opět vtahován dovnitř, pak se vše zrychlilo a on letěl prostorem a možná i časem ohromnou rychlostí do středu Země, cesta se klikatila, až ho „vyplivla“ do ohromného a žhavého prostoru, jakoby Země byla uvnitř svého nitra dutá. Slyšel strašný řev a hlasy duší. Přistál v horním, osmém kruhu samého pekla, pak vše ztichlo. Stanul nohou na žhavé lávě, ale nespálil se, provázející bytost ho ochránila. Dante, toto peklo je odrazem tvé vlastní duše, každá zde uvízlá duše ho vidí jinak, vidíš jen to, co se z tebe odráží navenek, promluvila. Proto nyní neuvidíš žádnou jinou bytost, jsi ještě naživu. Pohled' dolů. Dante se podíval přes okraj do obrovské a žhavé jámy, zatočila se mu hlava, viděl osm zužujících se kruhů, kterými musel projít až na dno a zvítězit. Bytost průvodce důrazně mluvila, první tři kruhy jsou svázány s tvým tělem, další tři kruhy s tvou duší a poslední dva s tvým duchem. Pokud dokážeš projít těmito osmi pekelnými kruhy, těmito osmi branami, najdeš sám sebe a svou milovanou Karolínu. Peklo bude pro tebe očištěním, pokud zklameš, uchvátí tě. Dante přikývl, že andělu rozumí. Před ním z lávy vyjela černá zamřížovaná hřbitovní brána, s vrzáním se mříže otevřely a za nimi byla tma. Toto je brána prvního démona z osmého kruhu pekla. Brána obžerství, řekla andělská bytost. Projdeš pouští až do dalšího pekelného kruhu. Budeš se celou cestu postit, nesmíš podlehnout. Démon tohoto kruhu je rafinovaný, bude tě svádět a nabízet ti mnohé, nevzdávej se, ale vytrvej, nejez ani nepij, zdůraznil znovu anděl. Vstup do brány, Fauste Dante, ozvala se bytost, a měj víru.

Dante odvážně vykročil a vstoupil do temné hřbitovní brány. Jeho vědomí projel záblesk a on se ocitl na poušti, všude byl jen písek a nekonečné duny se táhly, kam až dohlédl. Sám sobě dal slib, nebudu jíst ani pít a odolám pokušení.

Dante stál v pekelné poušti, nevěděl kam se vydat. Nakonec si vybral směr a vyrazil. Šel mnoho kilometrů, slunce pálilo a Dante už měl nohy jako z olova. Táhl se pouští, měl žízeň a dostával i hlad. Přesto statečně pokračoval. V poušti se v dálce cosi zalesklo, Dante zrychlil krok. K večeru došel k nádherné oáze, na stromech rostly fíky a voda v jezírku byla průzračná a chladná. Začaly ho napadat podivné myšlenky ohledně jeho zdraví, měl by se napít, bude dehydrován a co jídlo, bez jídla nebude mít sílu pokračovat, dopadne špatně a vysílen zemře. Už nemůže, je tak sláb, jen trochu vody a jídla. Dante podléhal pokušení, ale pak vzpomenu na svou lásku Karolínu, kterou chtěl zachránit. Ne! Rázně myšlenky zapudil. Láska mu dodala sílu. Oáza zmizela a Dante se trmácel dál, občas našel láhev s vodou nebo chléb, ale již se nedal zlákat. Putoval celý den a byl vysušený jako treska, nakonec, když již slunce zapadalo, uviděl na obzoru tmavý bod. Byla to další brána, dorazil k ní až za tmy. Slunce zapadlo a on stanul u brány a dotkl se jí. V jeho mysli to zavířilo a on se ocitnul v dalším, nyní sedmém pekelném kruhu.

Dobře, Dante, pochválila ho andělská bytost, obžerství je rafinované, ale tvá láska byla silnější než rozum. Démon obžerství není jen o přejídání se a přílišném pití, ale hlavně o rafinovanosti jeho svodů. Kolikrát si člověk dává všelijaká předsevzetí a úkoly. Cvičit, nekouřit, učit se, jíst zdravě a další, a přesto žádné nedodrží. To je právě sféra vlivu tohoto démona. Člověk potom „racionálně a logicky“ dělá drobné ústupky a svá